

26. navadna nedelja A

*Svoje poti, Gospod, mi daj spoznati,
svojih stezà me nauči. (Ps 25,4)*

Prvo berilo

Ezekiel 18,25-28

To govori Gospod: "Vi pravite: 'Gospodova pot ni pravilna!' Slišite vendar, Izraelova hiša: Moja pot da ni pravilna? Ali niso vaše poti nepravilne? Če se pravični odvrne od svoje pravičnosti, če ravna krivično in zato umre, umre zaradi krivice, ki jo je počenjal. Če pa se krivični odvrne od krivičnosti, ki jo je počenjal, in ravna po pravu in pravičnosti, si reši življenje. Ker uvidi in se odvrne od vseh pregreh, ki jih je počenjal, bo zagotovo živel, ne bo umrl."

Drugo berilo

Filipljanom 2,1-5

Bratje in sestre, če premore kaj opominjanje v Kristusu, če kaj spodbujanje iz ljubezni, če kaj občestvo Duha, če kaj sočustvovanje in usmiljenje, dopolnite moje veselje s tem, da ste istih misli in iste ljubezni, ene duše in enega mišljenja. Ne delajte ničesar iz prepirljivosti in ne iz praznega slavohlepja, ampak imejte v ponižnosti drug drugega za boljšega od sebe. Naj nobeden ne gleda samo nase, temveč tudi na druge. To mislite v sebi, kar je tudi v Kristusu Jezusu.

Evangelij

Matej 21,28-32

Tisti čas je Jezus rekel velikim duhovnikom in starešinam ljudstva: "Kaj se vam zdi? Nekdo je imel dva sina. Stopil je k prvemu in rekel: 'Sin, pojdi danes delat v vinograd!' Ta je odgovóril: 'Nočem.' Toda pozneje se je premislil in šel. Stopil je k drugemu in rekel isto. Ta je odgovóril: 'Grem, gospod,' vendar ni šel. Kateri od teh dveh je izpolnil očetovo voljo?" Rekli so: "Prvi." Jezus jim je dejal: "Resnično, povem vam: Cestinarji in nečistnice pojdejo pred vami v Božje kraljestvo. Janez je namreč prišel k vam po poti pravičnosti in mu niste verjeli, cestinarji in

nečistnice pa so mu verjeli. Vi ste to videli in se tudi pôtlej niste skesali, da bi mu verjeli."

V razmislek

Kot že mnogokrat nas Sveto pismo tudi danes vabi, da premislimo vprašanja krivde, spreobrnitve in (lastne) odgovornosti.

Že v prvem berilu je govora o osebni krivi in njenih posledicah. Jasno je poudarjeno, da vsak človek nosi odgovornost zase, za lastne odločitve in svoje ravnanje in da nam ne more nihče odvzeti obveznosti, da se odločimo za ali proti življenju, za ali proti svetemu (svetosti), za ali proti Bogu. Če se izrazimo v svetopisemskem jeziku, nam ne bo nihče odvzel naloge, da se spreobrnemo. Spreobrnjenje ni zgolj naloga, je tudi priložnost, saj je Bogu pomembno, kar je najboljše za nas.

Toda koliko smo se sposobni sploh spreobrniti? Vemo, da smo vpleteni v zgodovinsko izkušnjo krivde in krivdo predhodnih generacij. Ravno v današnjem času pa se nahajamo v veliki skušnjavi, da opravičimo vsakršno krivdo z našimi dednimi zasnovami in vzgojo in prenesemo odgovornost za naše mišljenje in ravnanje na druge. Včasih se zdi, da nam je današnja psihologija, ki nas je, hvala Bogu, tudi na religioznem področju osvobodila mnogih prisil, nesvobod in čudaštev, dala prosto pot za druge eksteme. Smo ljudje sploh lahko odgovorni za naša dejanja, če smo obremenjeni z našimi geni, okoljem in našo vzgojo? Do kakšne mere se sploh lahko prosto odločimo za karkoli, ali karkoli spremenimo? Do kakšne mere lahko premagamo naše omejitve?

Najvkljub vsem našim omejitvam pa imamo še vedno svojo lastno voljo, ki nam omogoča, da se dnevno odločamo za krivico ali pravico, za smrt ali življenje. Tudi Bogu je pomembno, da vedno znova poudari človekovo svobodo odločanja. Zato ima vsak človek priložnost, da se spremeni in nihče ne sme biti oproščen svoje lastne odgovornosti. Zagotovo je sprememba težka, saj vedno postavlja pod vprašaj vpeljane, poznane vzorce in zahteva, da poizkusimo novo in nepoznano. Sprememba pa nas tudi prestraši. Ravno zaradi tega je tako zelo pomembno, da se zavedamo, da nam Bog sicer ves čas podarja svobodo odločanja, si pa kljub temu želi, da se bomo globoko v sebi odločili za dobro (pravilno, odrešujoče...) in da bomo skušali to notranjo odločitev uresničiti v mnogih majhnih korakih. To nam danes sporoča tudi v evangelij v priliki o obeh sinovih. Bog nam ne postavlja določene meje, ki jo moramo doseči, kakor tudi ne zahteva od nas nemogočega. Vsak izmed nas se spreminja na drugačen način in z drugačnim tempom. Ko nas Bog povabi, da naredimo v okviru naših zmožnosti čisto naše, čeprav še tako majhne korake, potem je to zgolj v naše dobro. On je pri tem potrpežljiv, nas podpira in se veseli vsake najmanjše spremembe k boljšemu. Bog nas ne sili, On nas prepriča z ljubeznijo! Tako kot bomo mi druge nagovorili za Jezusa, če se jim bomo približali z ljubeznijo, naklonjenostjo in ponižnostjo in ne z verbalnimi pridigami in dvignjenim kazalcem... (2. berilo!)

Na koncu ne bo toliko štela ena sama pravilna ali napačna odločitev kot sama celotna drža našega življenja, ki se je izoblikovala iz mnogih majhnih odločitev in prizadevanj. Življenjska drža se vidi iz naših dejanj in ne zgolj iz našega izgovorjenega "da in amen". Ne bo se štelo, kolikokrat smo izgovorili "da in amen", temveč kolikokrat smo ga konkretno udeležili v našem življenju in kolikokrat je obrodil sad. Nikoli ni prepozno, da začnemo s tem!

26. navadna nedelja A

*Svoje poti, Gospod, mi daj spoznati,
svojih steza me nauči. (Ps 25,4)*

Prvo berilo

Ezékiel 18,25-28

To govori Gospod: "Vi pravite: 'Gospodova pot ni pravilna!' Slišite vendar, Izraelova hiša: Moja pot da ni pravilna? Ali niso vaše poti nepravilne? Če se pravični odvrne od svoje pravičnosti, če ravna krivično in zato umre, umre zaradi krivice, ki jo je počenjal. Če pa se krivični odvrne od krivičnosti, ki jo je počenjal, in ravna po pravu in pravičnosti, si reši življenje. Ker uvidi in se odvrne od vseh pregreh, ki jih je počenjal, bo zagotovo živel, ne bo umrl."

Drugo berilo

Filipljanom 2,1-11

Bratje in sestre, če premore kaj opominjanje v Kristusu, če kaj spodbujanje iz ljubezni, če kaj občestvo Duha, če kaj sočustvovanje in usmiljenje, dopolnite moje veselje s tem, da ste istih misli in iste ljubezni, ene duše in enega mišljenja. Ne delajte ničesar iz prepirljivosti in ne iz praznega slavohlepja, ampak imejte v ponižnosti drug drugega za boljšega od sebe. Naj nobeden ne gleda samo nase, temveč tudi na druge. To mislite v sebi, kar je tudi v Kristusu Jezusu.

Čeprav je bil namreč v Božji podobi, se ni oklepal svoje enakosti z Bogom, ampak je sam sebe izničil, tako da je prevzel podobo hlapca in postal podoben ljudem. Po zunanosti je bil kakor človek in je sam sebe ponižal, tako da je postal pokoren vse do smrti, smrti na križu. Zato ga je Bog povzdignil nad vse in mu podelil ime, ki je nad vsakim imenom, da se v Jezusovem imenu pripogne vsako koleno teh, ki so v nebesih, na zemlji in pod zemljo, in da vsak jezik izpove, da je Jezus Kristus Gospod, v slavo Boga Očeta.

Evangelij

Matej 21,28-32

Tisti čas je Jezus rekel velikim duhovnikom in starešinam ljudstva: "Kaj se vam zdi? Nekdo je imel dva sina. Stopil je k prvemu in rekel: 'Sin, pojdi danes delat v vinograd!' Ta je odgovoril: 'Nočem.' Toda pozneje se je premislil in šel. Stopil je k drugemu in rekel isto. Ta je odgovoril: 'Grem, gospod,' vendar ni

šel. Kateri od teh dveh je izpolnil očetovo voljo?" Rekli so: "Prvi." Jezus jim je dejal: "Resnično, povem vam: Cestnarji in nečistnice pojdejo pred vami v Božje kraljestvo. Janez je namreč prišel k vam po poti pravičnosti in mu niste verjeli, cestnarji in nečistnice pa so mu verjeli. Vi ste to videli in se tudi pôtlej niste skesali, da bi mu verjeli."

V razmislek

Kot že mnogokrat nas Sveto pismo tudi danes vabi, da premislimo vprašanja krivde, spreobrnitve in (lastne) odgovornosti.

Že v prvem berilu je govora o osebni krivi in njenih posledicah. Jasno je poudarjeno, da vsak človek nosi odgovornost zase, za lastne odločitve in svoje ravnanje in da nam ne more nihče odvzeti obveznosti, da se odločimo za ali proti življenju, za ali proti svetemu (svetosti), za ali proti Bogu. Če se izrazimo v svetopisemskem jeziku, nam ne bo nihče odvzel naloge, da se spreobrnemo. Spreobrnjenje ni zgolj naloga, je tudi priložnost, saj je Bogu pomembno, kar je najboljše za nas.

Toda koliko smo se sposobni sploh spreobrniti? Vemo, da smo vpleteni v zgodovinsko izkušnjo krivde in krivdo predhodnih generacij. Ravno v današnjem času pa se nahajamo v veliki skušnjavi, da opravičimo vsakršno krivdo z našimi dednimi zasnovami in vzgojo in prenesemo odgovornost za naše mišljenje in ravnanje na druge. Včasih se zdi, da nam je današnja psihologija, ki nas je, hvala Bogu, tudi na religioznem področju osvobodila mnogih prisil, nesvobod in čudaštev, dala prosto pot za druge eksteme. Smo ljudje sploh lahko odgovorni za naša dejanja, če smo obremenjeni z našimi geni, okoljem in našo vzgojo? Do kakšne mere se sploh lahko prosto odločimo za karkoli, ali karkoli spremenimo? Do kakšne mere lahko premagamo naše omejitve?

Najvkljub vsem našim omejitvam pa imamo še vedno svojo lastno voljo, ki nam omogoča, da se dnevno odločamo za krivico ali pravico, za smrt ali življenje. Tudi Bogu je pomembno, da vedno znova poudari človekovo svobodo odločanja. Zato ima vsak človek priložnost, da se spremeni in nihče ne sme biti oproščen svoje lastne odgovornosti. Zagotovo je sprememba težka, saj vedno postavlja pod vprašaj vpeljane, poznane vzorce in zahteva, da poizkusimo novo in nepoznano. Sprememba pa nas tudi prestraši. Ravno zaradi tega je tako zelo pomembno, da se zavedamo, da nam Bog sicer ves čas podarja svobodo odločanja, si pa kljub temu želi, da se bomo globoko v sebi odločili za dobro (pravilno, odrešujoče...) in da bomo skušali to notranjo odločitev uresničiti v mnogih majhnih korakih. To nam danes sporoča tudi v evangelij v priliki o obeh sinovih. Bog nam ne postavlja določene meje, ki jo moramo doseči, kakor tudi ne zahteva od nas nemogočega. Vsak izmed nas se spreminja na drugačen način in z drugačnim tempom. Ko nas Bog povabi, da naredimo v okviru naših zmožnosti čisto naše, čeprav še tako majhne korake, potem je to zgolj v naše dobro. On je pri tem potrpežljiv, nas podpira in se veseli vsake najmanjše spremembe k boljšemu. Bog nas ne sili, On nas prepriča z ljubeznijo! Tako kot bomo mi druge nagovorili za Jezusa, če se jim bomo približali z ljubeznijo, naklonjenostjo in ponižnostjo in ne z verbalnimi pridigami in dvignjenim kazalcem... (2. berilo!)

Na koncu ne bo toliko štela ena sam pravilna ali napačna odločitev kot sama celotna drža našega življenja, ki se je izoblikovala iz mnogih majhnih odločitev in prizadevanj. Življenjska drža se vidi iz naših dejanj in ne zgolj iz našega izgovorjenega "da in amen". Ne bo se štelo, kolikokrat smo izgovorili "da in amen", temveč kolikokrat smo ga konkretno udeležili v našem življenju in kolikokrat je obrodil sad. Nikoli ni prepozno, da začnemo s tem!